

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martyrio Presbytero. 162.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

quàm formæ præstantia collucentem auferret. Posteaquàm autem maritus mortis metu perterritus fratrem ipsius se esse simulans, vxorem quidem prodidit, non tamen aduersus prouidentiam exclamauit, tum verò diuinū auxiliū arma sua mouens pio viro intactam atque integram vxorem suam reddidit. Noctu enim ille acerbissimis cruciatibus affecto, voluptatibusque per dolores domitis, vel, vt rectius loquar, extinctis ac de medio sublatis, ita demum iusto viro coronam tulit. Quamobrè nos quoque, si in tentationes incidamus, ne diuinam patientiam clamoribus infectemur, verum eam porius complectamur, quæ, & exitus in his rebus, quæ nullū exitum habere videntur, & consilia, quæ ex desperatis rebus emergamus, inuenit.

Archontio Presbytero. 161.

Quoniam quid manus spina significet, ex me quaeris, audi. Quandoquidem barbarus tyrannide temulentus, & arrogantia superciliosus, atque præ vino vertigine laborans, sacrosancta pocula non modò viris, sed etiam mulieribus, quæ ipsius voluptatibus obsequabantur, ad vsum proposuerat, idcirco ea pars manus, quæ cubitum sequitur, conspecta est, sententiam aduersus eum pingens. Vt enim pictores (vt ab eorum quoque audacia demonstrationem fumam) rebus iis, quæ corporis expertes sunt, corpus tribuentes, manum solam pingere conantur, terrenarum rerum capita corona redimètem, quò imperium ipsis cælitus datum fuisse demonstrant: sic etiam illic Dei per indulgentiam sese demittentis consilio manus visa est, vt illud ostenderetur, omnium regem calculum aduersus tyrannum efferre, ac sententiam subscribere.

Martyrio Presbytero. 162.

Pietas ac iustitiæ norma in eo sita est, vt ea quidè quæ rectè ac ex virtute gerimus, occultemus, tum quia finis incertus est,

ῥεῖται τὴν γυναιχά, σωφροσύνῃ πλεονῆ καὶ μετὰ λάμπουσι. ὡς δ' ὁ ἀνὴρ θάνατον διδῶν ἀδελφὸς εἶναι αὐτῆς σιγηλάμνος, παρὸν δὲ μὴ τὴν γυναιχά. τὸ δὲ θείας μακροθυμίας ἔκτε βόησι. τότε δὲ τότε ἡ θεία ἔπικουσία, τὰ οὐκεία ὄπλα κινήσασα τῷ θεοφιλεῖ τὴν σιεύοντι ἀνέπαφον, καὶ ἀκέραιον σποδῆδωκε. νύκτωρ γὰρ ἐκείνοι πιχροτάταις βασάνοις ματίξασα, καὶ τὰς ἡδονὰς τοῖς πόνοις δαμάσασα, μᾶλλον δὲ φρέδας οἴχεσθαι ὠρῆσκειάσασα, ἔπως τῷ δικαίῳ τὸ φέρον ἦνεγκε. ποιγαροῦ καὶ ἡμεῖς εἰ πειρασμοῖς ἀειπέσοιμεν, μὴ τῆς θείας μακροθυμίας καταβῶμεν, ἀλλ' ἀντεχώμεθα μᾶλλον αὐτῆς τῆς καὶ πόροις ἐν σπύροις, καὶ μηχανὰς ἐν ἀμηχανοῖς εὐλοκίαις.

Archontio Presbytero. 161.

Ἐπειδὴ τί ἐστιν, ἔφη, τὸ ἀσφάλας χειρὸς, ἀκουε. ἐπειδὴ ὁ βάρβαρος μεθύων τῇ τυραννίδι, καὶ ὠφρουμένος τῷ ἀλαζονείᾳ, καὶ τῷ οἴνω καρῆσασθαι, τὰ ἴερα σκεῖν ἔμνον ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γυναιξί. τὰς τὰς ἡδονὰς αὐτῶ θεορῆσκειάσασα ὠρῆσκει εἰς χεῖρσιν ὠφθῆ τὸ μετὰ τὸν πῆχυν μέρος τῆς χειρὸς, τὴν κατ' αὐτῶ σπόφασιν ὑπογράφοι. ὡσπερ γὰρ οἱ ζωγράφοι, ἵνα καὶ σπὸ τῆς σκῆναι τὴν τὴν σπὸ δειξῆν ποιήσασα, σώματα ποιούσας τὰ ἀσώματα, χεῖρα γράφειν ὅτι χεῖρσιν μόνον φέρουσιν τῆς τῆς βασιλευσῶν τὰς καρφὰς, ἵνα δείξωσιν ἕξασθαι αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν δέδοσθαι ἔπι καὶ συγκαταβαπτικῶς ὠφθῆ, ἵνα δειχθῆ. ὅτι ὁ τῆς ἀπάντων βασιλεὺς τὴν κατ' τῆ τυραννίαν ἐκφέρει ψῆρον, καὶ τὴν σπόφασιν ὑπογράφει.

Martyrio Presbytero. 162.

Καὶ ὅτι καὶ εἰσεβείας καὶ δικαιοσύνης τὸ κρύπτειν μὴ τὰ κατὰ νόματα, ἀλλὰ τὸ τοῦ τέλους ἀδελφόν, καὶ ἀφ' οὗ ἐνοχλεῖν

ἐπιχλῆν τοῖς ἀκούσιν, ἐναγώνιον δ' εἶναι. ὡς τοι τὸ δ' ὄψοις ὀπίρρεπες πρὸς ἀμαρτίαν, καὶ τῶν ἀκούσαντων τὸ πρὸς τὰ κακὰ ἐτοιμότερον τίτιν τε καὶ συγκαταθεσιν. ὀλίγοι δὲ τοῖς καλοῖς, πολλοὶ δὲ τοῖς κακοῖς πεισύνουσιν, ὃ μὴ οὐκ ἴσ' ἑαυτοῦ, καὶ τίω πρὸς τῶν ἄλλων φέροντες ψῆρον, ἀλλὰ καὶ τὰς σφῶν ἀμαρτίας ὡς τὸ τῶν ἄλλων κατηρεῖας πρὸς ἑλλεῖν οἰόμενοι.

Τῷ αὐτῷ. ρξγ.

Εὐσεβείας, ἡ ἑλλογμώτατε, διττὸς ὁ τρόπος. ὁ μὲν ἀγάπατος καὶ θεότατος ἐν ψυχῇ. ἱεραὸν γὰρ τὸ τοῦ κελύδρον, καὶ θεῶ προσφιλέτατον, τὴν τιμὴν γνάμιν ἔχειν ἐναγῆ, καὶ τὴν θείαν παρθεσίαν φανταζομένη, ἰδρυμένη τε καὶ βεβαίαν ἔχειν ἐν τοῖς δ' ψυχῆς πεδίοισιν. ὁ δὲ δεύτερος ἐν τῇ ἀγνείᾳ τῆς σωματικῆς. ὁ γὰρ τῶν δύο πρώτων χρεῶν, ὃ δὲ εἰ τὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης τημαλφέστατα προσάγει καμῆλια, ὅτε πάντα τὰ ἱερουργεῖσθαι πρὸς αὐτὸν νενομοθετημένα ζῶσα καταβάλλοι, χειρῆται θεῶ.

Θεοδώρῳ χολαστικῷ. ρξδ.

Θεσμὸς ἔστιν ἀνωθεν κεκυρωμένος, καὶ νόμος ἀγραφοῦς πρὸς φιλευσεβείαν βλέπων, τὰς κρατοῦσας τοῖς ὀπλοῖς τῶν ἰκετευόντων ἠπείαδ' ἢ τὰς πολέμῳ νικῶντας ὡς ἀποχρῶν τῷ οἴκῳ. οὐ δ' ὡς φασιν, ὅτε τὰς ἐμφύτας θεσμοῖς, ὅτε τὰς ἀγράφους νόμους ἀδέσφοις, τοῖς πρὸς τῶν οἰκετῶν τιμὴν συνήρειαν ἀναδέξαμεν ἠπίμασας. ἴδι τοίνυν ὅτι εἰκὸς σε εἰς τοῦτο πρὸς τὴν ἡμῶν τὸ γῆμα, ὃ ἄλλως θεασάμενος ἔχοντας, οὐκ ἐπαθὲς πᾶν θράσινον, ἀλλ' ἀμείλικτος ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν φύσιν αἰτιῶν, καὶ τὸν ἕλεον ὑβρίσας.

tum ne audientibus graues ac molesti sumus: In sollicitudine autem atque angore versemur, tum ob naturæ nostræ in vitium propensionem, tum quia auditores ad fidem & assensionem vitiiis adhibendam promptiores sunt. Pauci enim virtutibus, multi vitiiis fidem accōmodant, non modò quia ex eis quæ in se agnoscunt ad idem de aliis pronunciant adducuntur: verum etiam quia infectandis & accusandis aliis id se assequi putant, vt peccata sua obtegan.

Eidem. 163.

Pietatis, vir elegantissime, duplex est modus. Vnus sanctissimus maximèque diuinus: in anima pulcherrima enim hæc vitissima est, Deoque in primis grata, mentem piam habere, diuinæque præsentie sibi speciem fingere, atque in animæ delubro fixam & stabilem tenere. Alter in corporis castitate. Nam qui his duobus modis constitutus est, nec si pretiosissimos terræ ac maris thesauros offerat, aut omnia ea animantia, quæ Legis præscripto non ita pridem immolabantur, adhibeat, gratiam apud Deum initurus est.

Theodoro Scholastico. 164.

Lex est antiquitus præclare confirmata, sanctiòque minimè scripta, ad humanitatem tendens, vt qui armis vincunt, supplicibus eorū, quos vicerint, precibus vincantur, & qui bello superant, misericordie cedant. Tu verò, vt aiunt, nec à natura infitis legibus, nec sanctionibus scripto minimè præditis, permotus, eos, qui pro famulis tuis patronorum munus susceperunt, contempnisti. Hoc igitur tibi est exploratum, minimè incredibile esse, qui ad eundem habitum redigaris, quem tu in aliis conspicatus, nihil humani sensisti, verum eam animi acerbiter præ te tulisti, vt & naturæ ipsi, & misericordie contumeliam inferres.

P.p